

Kapitel 11

Taxin från Flughafen Hamburg tog dem till hotellet mitt emot centralstationen. De anlände på torsdagen och skulle åka tillbaka på söndag kväll. Altstadt, Speicherstadt och Hafen City associerades med neutrum, regionen öster och norr ut knöts till maskulina substantiv, Neustadt och St. Pauli till feminina dito.

De promenerade via Hamburg Hauptbahnhof, Ernst-Merck Strasse, förbi Hamburger Kunsthalle och därefter till vänster längs med Ballindamm, ner mot Jungfernstieg, och såg antagligen ut som vilka turister som helst.

Hamburger Rathaus vid rådhusplatsen, säte för Hamburgs parlament och delstatsregering, blev arbetsdagens sista anhalt. De rundade av på Restaurang Picasso med lite spanska specialiteter och varsin kall tysk öl.

Det lät som åskknallar när Marina knackade på dörren. Han rullade runt på mage och kröp in under kudden, nöp tag kring örngottet, drog det ner över öronen och stönade uppgivet. Hennes fortsatta knackningar hindrade effektivt alla försök att somna om.

De åkte tunnelbana, gick på museer, såg staden från vattnet och tog en picknick-lunch i Planten un Blomen där tät växtlighet och väldoftande brokig blomprakt omslöt porlande vattendrag med stora stenar, i bakgrunden sköt Heinrich-Herz turm upp hundratalet meter mot skyn. För stunden sken solen, även om molnen hopade sig. Ett väderomslag såg ut att kunna inträffa när som helst.

"Vi vill att du förser oss med detaljer om dina medarbetare", sade Marina och såg ut mot det japanska tehuset. Alex som halvlåg i gräset, med händerna uträckta bakom nacken, reste sig med ett ryck.

"Antar att ni inte tänker rekrytera fler på samma ställe..."

"Nej, men vi måste vara förberedda. Risken att någon fattar misstankar ökar dessutom ju längre tiden går, som du förstår."

"Ni vill ha smaskiga hållhakar på folk?"

"Mmm... det viktiga är att vi får påtryckningsmedel att avlägsna eventuella problem."

Alex nickade kort, just den biten var onekligen behäftad med vissa brister. Han berättade för henne vilka som var stjärnor och inte, vilka som kunde tänkas bli chefer och vilka som kom med de bästa idéerna, om vad han visste om deras familjeliv och relationer.

Det var när Alex berättade om en konsult han jobbat med som Marinas öron spetsades på allvar. En psykolog, med vidareutbildning som psykoterapeut, som arbetade med ledarskapsutveckling och som hjälpte företaget att hantera interna konflikter, anställdas aggressionsproblematik och missbruk.

"Psykolog?", sade Marina.

Någon med sin inkomst knuten till näringslivet, med makt att utreda och diagnosticera bort krångliga individers trovärdighet, kunde i allra högsta grad vara användbar.

"Vad tycker du om honom, så där spontant?"

"Inte helt behaglig att ha att göra med. "

"Varför inte då?"

"Därför att det känns som att han försöker få sig själv att framstå som bättre än vad han är, som någon slags... världsförbättrare."

"Han kanske bara säljer in sin verksamhet?"

"Jag vet inte... när han presenterade sig första gången beskrev han sig själv och sitt företag som *välrenommerat inom koncernen med hög trovärdighet och med väl utprovad metodik*. Det lät bara så förbannat högravande och påklistrat."

Marina snörpte på munnen.

"Kan han ha något att dölja?"

"Det har väl alla. Men om han har något som gör honom styrbar menar du?"

"Typ så, intresset för psykologi kommer väl nånstans ifrån."

"Inte otänkbart, sätt honom under bevakning vet ja. Man vet aldrig vad som kan trilla ut, det är en sipp jävel."

Marina nickade bifall.

"Vad heter han?"

"Gustave Kristiansen, franskt förnamn, norskt efternamn."

"Och företaget?"

"Strategiskt Ledarskap AB."

Fredagen avslutades med varsin öl i solnedgången på Strandpauli. Han kastade en förstulen blick, såklart kände hon av hans intresse. Fast det kvittade. Han trivdes i hennes sällskap, det var det viktigaste och underlättade samarbetet. Hursomhelst var det livsfarligt att gå längre. Om ett halvår skulle deras saga vara all, en fortsättning var otänkbart alldeles oavsett. Han tömde glaset i ett svep och sjönk än djupare ner i solstolen.

"Det är en grej vi behöver hjälp med, det innebär vissa risker men uppsidan är stor",
sa Marina.

De ville ha information från Edots styrelsemöten, om vad som sades och beslutades.

De ville att han skulle bugga sin chef.

Det uppenbara var att avlyssna mobilen. Mjukvaran installerades på minneskortet,
när man sedan ringde från ett särskilt nummer hördes allt som sades i närheten.

Pågick samtal, hörde man det också.

Ett visst säkerhetstänk hos styrelsen kunde trots allt inte uteslutas, kanske
lämnades mobiltelefonerna utanför styrelserummet. Efter att ha vägt risker mot
möjligheter bestämde de att i stället bugga forskningschefens gamla läderkalender
som han aldrig skiljdes ifrån.

Flyget gick sent på söndagen, de cyklade över Kennedybrücke och runt hela
Aussenalster, stannade vid Café Uhrlaub på Lange Reihe för en bit mat och passade
på att språkträna mellan tuggorna.

Just när Marina som bäst höll på med att korrigera Alex ryska uttal hördes en ljus
röst.

"Alex? Visst är det du, känner du igen mig?"

Hon hade något bekant över sig, men han kunde inte omedelbart placera henne.

"Gunilla", sa hon med ett stort leende och sträckte fram handen.

"Fast jag hade ett annat namn tidigare..."

Det var nu det gick upp för honom, han kände igen de där ögonen som han inte sett sedan gymnasietiden.

"Jo... jag vet det", sa Alex.

Varken Marina eller Alex hade tänkt på var de befann sig, de hade totalt missat regnbågsflaggorna som fanns lite överallt längs gatan.

Gunilla hette tidigare Gunnar och hade gått i samma gymnasieklass som Alex. Han mindes honom som en vek och feminin kille med begåvning och intresse för målning och arkitektur. Eftersom det var en grabbig teknisk utbildning, och eftersom Gunnar inte varit närvarande när gudarna delat ut testosteronet hade han blivit rätt hårt mobbad av de andra sextonåringarna.

Kanske var det för den där speciella begåvningen som Alex tagit honom i försvar. Eller så var det för att han tyckte så jävla illa om att en samling bortklemade småpojkar, medelmåttor, som levde högt på att pappa hade ett företag eller två, satte sig på någon med förstånd och ambition.

Efter ett tag hade Gunnar försvunnit, det hade ryktats om att han flyttat utomlands men ingen visste säkert.

"Ursäkta att jag tränger mig på men jag hörde att ni tränar ryska, ja jag är ju själv lite språkintresserad", sa Gunilla.

Som genom ett trollslag förändrades allt. Trots att Marina var snabb med att bortförklara det inträffade med att berätta att hon just börjat en nybörjarkurs i ryska och att Alex bara var lite nyfiken, och även om samtalsämnet snart skiftade, var skadan redan skedd. Den sista biten tillbaka till hotellet avverkades i tysthet.

Strax innan de bordar planet vänder sig Marina mot Alex och bereder honom på att han kommer att frågas ut om personen som känt igen honom och avslöjat dem. Han kämpade fortfarande med att förlika sig med indierns död. Nätterna plågade honom med sömnlös ångestvaka, virad kring svettiga lakan. En gång till och hans dom över sig själv skulle vara utan nåd.

"Gunnar hade ett helvete, det var inte många som gav sitt stöd. Jag tänker fan inte vara den som krossar honom", sade han fast han nog mest tänkte på sig själv.

Marina sneglade mot honom, osäker på om han faktiskt menade allvar.

"Det är inte jag som fattar besluten, det vet du", sa hon.

"Det är *du* som bestämmer om du rapporterar den här *skitsaken* till dina överordnade. Jag kommer aldrig träffa honom igen och han kommer glömma detaljerna", sa Alex.

Marina satt tyst en kort stund och tittade ner i golvet.

"Henne... ", sa hon och lyfte blicken.

"Va, vadå?"

"Gunilla är en hon."

"Men vad fan... jag bryter samarbetet, jag skämtar inte", sa han.

En bekymmersrynka framträdde i Marinas panna, hon nickade och hummade kort.
